

RENEE COLLINS

*Până ne vom
revedea...*

Traducere din limba engleză de
Alexandra Limoncu

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

Cassandra

Data: 8 iulie.

Zile în noua locuință de vară a mamei și a tatălui meu vitreg: 22.

Ore petrecute la clubul de golf: 0.

Ore petrecute pe plaja privată sofisticată: 0.

Ore petrecute lăncezind pe canapea și jelind lipsa unei vieți reale: undeva în jur de 100.

De câte ori mi-a zis mama să-mi fac prieteni noi și să nu mai fiu deprimată: tot undeva pe la 100.

Ca să-l parafrazez pe Shakespeare: O, de m-ar vedea o muză de văpaie în ce plictiseală adâncă mă complac...

Având în vedere circumstanțele, să fie clar că nu am de ales: voi încerca să mă furișez în curtea vecinilor ca să mă bălăcesc în piscina lor la două noaptea.

Cei doi complici ai mei nu sunt chiar partenerii ideali. Travis Howard și Brandon Marks fac parte din nobilimea locală a acestei regiuni străvechi, de fițe, de pe țărmul nordic al statului Massachusetts. Ambii au acel look clasic american: înalți, ochi albaștri strălucitori și o podoabă capilară blondă, dată cu gel

și aranjată la un nivel științific de perfecțiune. Însă, date fiind condițiile, mă mulțumesc și cu ei.

Brandon aproape că nu poate ține pasul cu noi în timp ce ne croim drum prin tufele foarte îngrijite care împodobesc gardul din spate al proprietății familiei Anderson. Poate din cauză că e prea ocupat să se uite agitat peste umăr.

— Suntem urmăriți! exclamă el.

Am un schimb de priviri cu Travis.

— Calmează-te, frate! îi spune Travis.

Eu oftez.

— Pe bune! N-am luat cu mine sărurile, așa că nu-mi leșina pe aici.

Travis ridică pumnul pentru a-l ciocni. Brandon nu se dă bătut:

— Vă spun pentru ultima oară, suntem urmăriți. Credeți că oamenii ăștia nu au camere de supraveghere?

— Habar n-am, zic eu veselă.

— Ei, m-ai liniștit.

— Mă străduiesc.

Probabil că ar fi trebuit să merg singură. Problema e că am nevoie de o pereche de mâini care să mă ridice peste gard. Frățiorul meu Eddie n-ar putea s-o facă, are doar trei ani. Și, din motive lesne de înțeles, nu puteam să-i rog pe mama sau pe Frank. Și astfel nu-mi rămâne pe listă decât o singură persoană pe care o cunosc aici: Travis.

Ne-am întâlnit la o petrecere în aer liber. Cât de burghez sună! Eram atât de plictisită, încât îmi venea să-mi scot singură ochii. Apoi l-am văzut pe tipul ăsta sărit de pe fix care dansa cu un scaun, stârnind murmure șocate printre cațele locale. Și am tras pe loc concluzia că e un tip de treabă. Travis e destul de cool. Îmi amintește uneori de Jade, prietena mea din

Ohio. Un zurbagiu încântător. Dar apariția în coada lui Travis a amicului său Brandon s-a dovedit a fi o schimbare de plan neplăcută.

E târziu, totuși atmosfera e încă încărcată de umiditate. Nu atât de agasantă ca în miezul zilei, dar suficient cât să-mi lipească părul de ceafă. Greierii cântă zgomotos în tufișurile din jur, ceea ce îmi dă un sentiment de neliniște, ca și cum cântecul lor neîntrerupt ar putea atrage atenția asupra noastră. De parcă i-ar striga unui paznic nevăzut: „Ia uite! Ia uite! Ia uite!” Cred că agitația lui Brandon este contagioasă.

Din fericire, văd marginea gardului înainte să-mi fac prea multe gânduri negre în privința neliniștii mele.

— Am reușit! exclam eu.

Mă prind de zăbrele, în căutarea unui loc potrivit pentru a mă sălta până la jumătatea gardului. Travis mă ajută cu inspecția.

— Uite aici, îmi arată el. Terenul e mai ridicat pe partea cealaltă și tufișurile alea o să-ți atenueze aterizarea.

— Bravo! zic eu, impresionată. Ai cumva experiență în pătrunderea pe proprietăți private?

— Da, numai că de obicei o facem pentru bani și lucruri de valoare. Intrarea prin efracție pentru o bălăceală e o plăcută schimbare de activitate.

Îi ofer un zâmbet complice, iar el îmi face cu ochiul în stilul Mister Adolescent american.

— Bine, atunci. Ridică-mă.

Brandon se bagă între noi.

— Chiar facem asta? Adică, proprietatea tatălui tău vitreg are o plajă privată imensă. Dacă-ți dorești atât de mult să înoți, nu putem merge acolo?

— Brandon, pierzi esențialul.

— Nu m-ai lămurit niciodată care e esențialul.

— Numai un prost și-ar dori să înțeleagă ceva ce nu poate fi înțeles, declam eu, pretinzând că citez un filosof antic.

Travis îmi face cu ochiul.

— Frate, asta a fost profundă!

— Știu. Apoi îi întorc spatele lui Brandon: Vezi? A priceput.

— Asta-i o adevărată tâmpenie, comentează Brandon, fără pic de umor.

Îmi scot telefonul.

— Deci nu vrei să apari în poza de grup?

Travis vine lângă mine și mă ia de umeri:

— Ce drăguț! E timpul pentru un selfie.

Îndepărtez telefonul și Travis și cu mine ridicăm degetul mare în sus, într-o expresie plină de entuziasm. Brandon își încrucișează neliniștit brațele la piept:

— Hai să terminăm odată.

— Hei, ia uite cine e nerăbdător să se distreze, spun eu și îl plesnesc prietenește pe spate. Era și timpul să ni te alături.

Brandon clatină din cap și rămâne în continuare cu brațele încrucișate. Travis stă în fața lui. Împreună constituie scara perfectă. Mă cațăr și mă salt pe umerii lor până ce ating vârful gardului. Mă împing și reușesc să-mi trec un picior peste gard.

— Gata! le strig.

Cocoțată pe coama gardului, iau în vizor ținta. Piscina e luminată, chiar dacă soții Anderson sunt plecați toată săptămâna, și aruncă sclipiri turcoaz ademenitoare în noaptea întunecată. Dacă aș fi avut timp și trusa de pictor la mine, aș fi immortalizat scena. Pentru moment însă, trebuie să mă mulțumesc cu un scenariu captivant imaginar.

— Hai s-o facem! zic eu și sar în iarba de sub mine.

Aterizez sigură pe picioare și descui poarta.

Brandon rămâne nemișcat în pragul ei.

— Cass...

— Lasă-mă să ghicesc: nu crezi că este o idee bună.

Travis izbucnește în râs:

— Hai, serios, frate, nu mai fi așa papă-lapte.

Dă să intre, când Brandon îl apucă de braț.

— Trav. Știi de ce nu putem.

Travis nu zice nimic, dar o umbră îi întunecă expresia. Mă încrunt:

— Ce este?

Când Travis nu răspunde, Brandon mărturisește:

— Am putea ajunge la închisoare.

— Hai, nu mai fi așa de teatral...

— Nu, serios. Suntem amândoi... oarecum sub supraveghere.

De-acum se bucură de întreaga mea atenție:

— Lămurește-mă!

Travis clatină din cap:

— Ei, nu-i mare scofală! Lui Brandon i s-a făcut frică.

— Atunci spune-mi.

Îmi evită privirea.

— Eram împreună cu Brandon și câțiva băieți din echipa de lacrosse. Într-o seară, acum câteva săptămâni, ne amețiserăm puțin. Era târziu. Și am... pătruns într-un magazin de băuturi.

Brandon sare să explice înainte ca eu să am vreo reacție:

— N-a fost ideea mea. N-ar fi trebuit s-o facem, a fost o prostie, OK? Oricum, am fost prinși, numai că tatăl lui Austin a tras niște sfori și ne-am ales doar cu un avertisment.

Încuviințez încet din cap.

— Înțeleg. Deci l-ați pus pe Tăticuțu' să fenteze legea pentru voi.

— Nu-i chiar așa, ripostează Travis, dar îmi dau seama că se simte jenat.

Brandon oftează:

— Nu pot să intru în belele. Mă așteaptă o bursă de lacrosse și părinții m-ar omorî dacă o dau în bară. Și la Trav e la fel.

Nu știu ce mă irită mai tare, sistemul de justiție ipocrit din zonele ștabilor sau faptul că există într-adevăr un motiv legitim ca să scurtăm mica noastră aventură.

Îmi încrucișez brațele.

— Deci, după ce ne-am chinuit atât, vreți să plecăm?

— Dar eu nu am spus asta, se burzuluiește Travis, în defensivă.

— Nu fi idiot, Trav! zice Brandon mânios. Nu merită.

Din privirea pe care i-o adresează lui Travis îmi pot da seama că Brandon vrea să spună, de fapt, că eu nu merit. Iritarea pune stăpânire pe mine.

— Ei bine, n-am bătut atâta drum ca să dau înapoi acum. Voi, băieți, puteți pleca acasă cu bursa voastră de lacrosse cu tot!

— Foarte bine, zice Brandon. Eu am întins-o de-aici.

Pleacă valvârtej, fără ca măcar să arunce o privire în urmă. Travis rămâne pe loc, dar văd că și-a dat seama de nesocotința faptelor sale și ar vrea să plece și el.

— Hai, du-te! îi spun. Am ajuns dincolo de gard, deci nu mai am nevoie de tine.

Travis oftează:

— Brandon are dreptate. Probabil că ar trebui s-o ștergem de-aici.

Îmi pun ostentativ mâinile în sold:

— Nup. Mă duc să înot.

— Cass!

— Serios, du-te. Mă descurc de-acum.

— Nu te las singură la două noaptea. E periculos.

— Ce galant ești, Travis! zic eu râzând.

— Vorbesc serios. E periculos.

Cu un surâs, mă răsucesc și mă îndrept către piscină. Îmi strigă numele într-o șoaptă ascuțită, dar nu-l bag în seamă.

Luminițe de grădină mărginesc aleea și terasa pavată. Apa din bazin freamătă îmbietor. Jos pălăria în fața familiei Anderson! E foarte drăguț la ei.

Gânditoare, dau ocol piscinei, apoi încerc apa cu un deget de la picioare.

— Temperatura ideală.

O simplă intrare în piscină nu mă satisface. Ori o fac de la trambulină, ori n-o mai fac deloc. Pășesc cu hotărâre către zona de scufundări, frumos realizată, și mă prind de scară. Travis mă strigă din nou. Mă uit peste umăr și oftez. Stă ascuns în umbra unui tufiș.

— Ești nebună, țipă el în șoaptă.

— Vinovată, dragul meu Travis.

Îi trimit un pupic și mă sui pe platformă. Mă furnică tot corpul pe măsură ce mă apropii de trambulină. E o prostie, dar mă simt mai vie acum decât m-am simțit toată vara.

— OK. Acum ori niciodată. Unu... doi...

Lumina de la intrare mă lovește cu violența soarelui la amiază. Mă amețește atât de tare, încât duc brațele la ochi să o blochez și aproape că alunec pe spate în piscină.

— OK, puștilor! tună o voce de bărbat. Distracția s-a încheiat!

Cine și-ar fi închipuit că o comunitate închisă și superbogată are pază douăzeci și patru din douăzeci și patru? A, stai! Știam, doar că nu mi-a păsat.

Un uriaș în uniformă de bodyguard își face apariția la marginea piscinei, aproape de locul în care mă aflu. La stânga,

Travis se face una cu casa. Prins în capcană. Dacă ar fugi, paznicul l-ar observa cu siguranță. Fasciculul unei lanterne puternice mă izbește în față.

— Dă-te jos de-acolo!

Arunc o privire către apa unduitoare din bazin, apoi către Travis, după care mă uit din nou la bodyguard. Clar nu are chef de glumă.

Ceva din situația asta parcă rezumă simbolic întreaga vară. Fusesem pe cale să obțin un stagiu de practică într-un studio de film în New York. Sau să mă duc la Paris cu Jade. Sau chiar într-o tabără de teatru. Nu mă hotărâsem încă. Dar, orice aș fi ales, eram gata să trăiesc viața din plin și să evaderez din Orașul de Nicăieri, Ohio. Și ce se întâmplă până la urmă?

Mamei și lui Frank le-a venit ideea nebunească să închirieze o casă pe plajă în Massachusetts. Și pentru că Frank lucrează în domeniul financiar, asta îi permite să-și desfășoare activitatea oriunde. Prin urmare, n-au închiriat casa pentru doar o săptămână, ca o familie normală, ci pentru întreaga vară. Și, bineînțeles, au insistat să ne care după ei pe mine și pe Eddie. Ca să stau în fund toată ziua sau să mă duc la petreceri organizate în timpul zilei, în aer liber.

— Unde sunt tipii ăia doi cu care te-am văzut? mă întrebă paznicul.

Camere. Normal că sunt camere peste tot. Raza lanternei se mută de pe fața mea ca să lumineze întreaga curte. Travis se încordează de teamă, iar eu sunt cuprinsă de un sentiment de vină. Deși îl catalogasem drept un pachet de mușchi plin de bani, chiar îmi plăcea tipul. A fost drăguț și a intrat în jocul meu idiot de bunăvoie. Nu-l pot lăsa să suporte niște consecințe grave și de durată. Căutând ochii lui Travis, mimez îndemnul „Du-te!”, apoi îi fac semn cu ambele mâini gardianului:

— Sunt doar eu, uriașule! Eu și cu suflețelul meu singuratic!

Raza lanternei se întoarce asupra mea. Îmi crește pulsul. Nu sunt prea sigură ce anume fac, dar iresponsabilitatea asta mă face să mă simt bine.

— Mi s-a părut că mai văd pe cineva, spune paznicul.

Din nou, raza lanternei se mută de pe fața mea și începe să măture curtea. Trebuie să acționez rapid. Inspir adânc, îmi scot rochia de plajă și o arunc pe dalele de piatră. Preț de o clipă, unică și umilitoare, lanterna gardianului îmi luminează sutienul roșu și slipul, ca toată lumea să le vadă.

Travis ar face bine să se afle deja la mijlocul drumului spre casă.

Vocea paznicului este calmă, dar amenințătoare:

— Domnișoară...

— Ultimul care sare-n apă e un ou clocit! strig eu.

Îmi țin respirația, îmi iau avânt de pe trambulină, sar în aer, în poziție perfectă de lebedă, și plonjez în apă.